

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 183 (XXVII) — Nr. 375

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 29 mai 2015

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 164 din 17 martie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, în interpretarea dată prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 6 din 15 aprilie 2013	2-4
Decizia nr. 206 din 31 martie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Codul penal în interpretarea dată prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 14 din 16 iunie 2014	4-6
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
372. — Hotărâre privind trecerea unui imobil-teren din domeniul privat al statului și administrarea Regiei Autonome „Administrarea Patrimoniului Protocolului de Stat” în domeniul public al statului, administrarea Secretariatului de Stat pentru Culte și folosința gratuită a Muftiatului Cultului Musulman din România	7

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 164**

din 17 martie 2015

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) lit. b)
din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative
asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989,
în interpretarea dată prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 6 din 15 aprilie 2013**

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, în interpretarea dată prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 6 din 15 aprilie 2013, excepție ridicată de Constantin Diamandi în Dosarul nr. 20.896/3/2012 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă și care constituie obiectul Dosarului nr. 866D/2014 al Curții Constituționale.

2. La apelul nominal răspunde autorul excepției, lipsind cealaltă parte. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent învederează Curții că autorul excepției a depus la dosar și concluzii scrise în sensul admiterii excepției și a constatării neconstituționalității Deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 6 din 15 aprilie 2013, precum și o serie de documente în susținerea celor afirmate.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul autorului excepției, care solicită admiterea acesteia și constatarea caracterului neconstituțional al Deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 6 din 15 aprilie 2013.

5. În prealabil susținerii excepției, precizează că dosarul Curții Constituționale este neinteligibil, întrucât piesele care îl constituie nu sunt așezate în ordinea corectă, deși a formulat cereri scrise în vederea corectării acestui aspect. Mai arată că raportul întocmit de judecătorul-raportor este incomplet, întrucât omite referirile sale la art. 1 alin. (3) și art. 21 din Constituție.

6. Pe fondul excepției, autorul acesteia arată, în esență, că, prin Decizia Curții Supreme de Justiție nr. 41/1999, Mihai Pacepa a fost repus integral în drepturi, iar în acest context, roagă Curtea Constituțională ca, prin decizia ce va pronunța, să aprecieze, față de situația în care unui fost lucrător al Securității i-au fost recunoscute toate drepturile, iar victimelor sale, nu, dacă a fost aplicat principiul constituțional potrivit căruia dreptatea este valoare supremă în statul român. Menționează că, prin Decizia Curții Constituționale nr. 98 din 27 februarie 2014, s-a arătat că se acordă reparații cu caracter simbolic pentru nedreptățile suferite de deținuții politici. Solicită instanței de contencios constituțional să precizeze dacă tratamentele neomnoase, omorul deosebit de grav, refuzul acordării asistenței medicale deținuților politici, tortura și genocidul sunt considerate „nedreptăți”. Mai arată că expresia „caracter simbolic” nu există nici în Legea nr. 221/2009, nici în expunerea de motive a acesteia, la fel cum nu există nici distincția între bunuri mobile și bunuri imobile. De altfel, în art. 2 din Legea

nr. 221/2009 se prevede, fără echivoc, că se repară toate nedreptățile. În opinia sa, refuzul de a acorda românilor orice drept, chiar și acum, după 70 de ani, este, de fapt, refuzul de a le acorda condiție umană, identic cu cel din închisorile anilor '50. Precizează, totodată, că, potrivit art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2002 privind interzicerea organizațiilor și simbolurilor cu caracter fascist, rasist sau xenofob și a promovării cultului persoanelor vinovate de săvârșirea unor infracțiuni contra păcii și omenirii, negarea sau minimalizarea genocidului și a crimelor împotriva umanității este o faptă penală. La fel, conform Legii siguranței naționale nr. 51/1991, sprijinul în orice mod al acțiunilor totalitariste de sorginte comunistă este o infracțiune. Solicită, în final, admiterea excepției de neconstituționalitate și depune, în copie, trei plângeri penale îndreptate împotriva judecătorului-raportor, domnul Valer Dorneanu, a președintelui Curții Constituționale, domnul Augustin Zegrean, și împotriva domnului Toni Greblă, fost judecător al Curții Constituționale.

7. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. Arată că, prin mai multe decizii, cum ar fi deciziile nr. 98 din 27 februarie 2014, nr. 73 din 11 februarie 2014 sau nr. 556 din 17 decembrie 2013, Curtea Constituțională a constatat că, prin interpretarea dată de Înalte Curte de Casație și Justiție prin Decizia nr. 6 din 15 aprilie 2013, textul de lege criticat nu a suferit o modificare legislativă, ci s-a asigurat o aplicare nediscriminatorie a acestuia tuturor persoanelor prevăzute de ipoteza normei, fără a crea privilegiu vreunui beneficiar al acestui act normativ.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

8. Prin Încheierea din Sentința civilă nr. 694 din 27 mai 2014, pronunțată în Dosarul nr. 20.896/3/2012, **Tribunalul București — Secția a V-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, în interpretarea dată prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 6 din 15 aprilie 2013**, excepție ridicată de Constantin Diamandi într-o cauză având ca obiect constatarea caracterului politic al măsurii arestării la care a fost supus tatăl său, Alcibiade Diamandi, în anul 1948, și acordarea de despăgubiri potrivit Legii nr. 221/2009 pentru o serie de bunuri mobile corporale și necorporale, printre care sumele datorate de statul român tatălui său pentru îndeplinirea obligațiilor contractuale ce i-au revenit ca reprezentant al Casei Autonome a Pădurilor Statului în țările din Mediterana Orientală, contravaloarea unui inel cu diamant aflat asupra tatălui său la momentul arestării acestuia și a unei cantități de parchet rămase pe un vapor, precum și sumele în valută depuse într-o bancă străină ce nu au mai putut fi ridicate.

9. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia arată că în niciunul dintre cele 8 articole ale Legii nr. 221/2009 nu se precizează că bunurile mobile confiscate nu pot face obiectul acordării de despăgubiri. Susține că în decizia

pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție cuvântul „numai” a fost adăugat cu rea-credință, pentru a forța înțelesul Legii nr. 221/2009 într-un sens contrar intenției legii și a justifica refuzul acordării daunelor pentru bunuri mobile, lipsind de finalitate Legea nr. 221/2009 și desființând, practic, actul normativ reparatoriu. Autorul excepției susține că, prin pronunțarea Deciziei nr. 6 din 15 aprilie 2013, a fost încălcat art. 16 alin. (1) din Constituție, creându-se o discriminare între situația sa, care solicită despăgubiri pentru bunuri mobile, și cea a persoanelor cărora li se restituie bunurile imobile pe baza prevederilor Legii nr. 221/2009, precum și a celor cărora li s-au restituit bunurile mobile anterior pronunțării deciziei criticate. Precizează că, astfel cum rezultă dintr-un răspuns al Ministerului Justiției, numărul soluțiilor definitive în care petenții au putut beneficia de acordarea restituirii bunurilor mobile este de ordinul miilor, discriminarea fiind, așadar, evidentă. Mai arată că interpretarea dată prin Decizia nr. 6 din 15 aprilie 2013 îi desființează dreptul de acces la justiție, dar și caracterul de stat de drept al României, și, în același timp, încalcă prevederile constituționale și convenționale referitoare la protecția proprietății private. Totodată, susține că Înalta Curte de Casație și Justiție, prin decizia amintită, a creat norme juridice, exercitând o prerogativă ce aparține Parlamentului, astfel că a fost afectat principiul separației și echilibrului puterilor în stat, principiu fundamental al statului de drept. Arată că atribuțiile Înaltei Curți sunt de promovare a unei corecte interpretări a normelor juridice în vigoare, iar nu de elaborare a unor norme noi, un asemenea înțeles fiind neconstituțional. Autorul excepției învederează, de asemenea, aspectele de fapt ale cauzei în soluționarea căreia a ridicat excepția de neconstituționalitate.

10. **Tribunalul București — Secția a V-a civilă** apreciază că dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 221/2009, astfel cum au fost interpretate prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 6 din 15 aprilie 2013, nu contravin prevederilor constituționale invocate în motivarea excepției.

11. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

12. **Avocatul Poporului** arată că își menține punctul de vedere în sensul constituționalității textului de lege supus controlului, exprimat anterior în mai multe dosare, respectiv dosarele nr. 336D/2014, nr. 698D/2013, nr. 456D/2013 și nr. 442D/2013.

13. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse de autorul excepției și susținerile orale ale acestuia, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

14. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

15. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 5 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 11 iunie 2009, cu modificările și completările ulterioare, text de lege care are următorul cuprins: „(1) *Orice persoană care a suferit condamnări cu caracter politic în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 sau care a făcut obiectul unor măsuri administrative cu caracter politic, precum*

și, după decesul acestei persoane, soțul sau descendenții acesteia până la gradul al II-lea inclusiv pot solicita instanței prevăzute la art. 4 alin. (4), în termen de 3 ani de la data intrării în vigoare a prezentei legi, obligarea statului la: [...] b) acordarea de despăgubiri reprezentând echivalentul valorii bunurilor confiscate prin hotărâre de condamnare sau ca efect al măsurii administrative, dacă bunurile respective nu i-au fost restituite sau nu a obținut despăgubiri prin echivalent în condițiile Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată, cu modificările și completările ulterioare, sau ale Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, cu modificările și completările ulterioare”.

16. Textul de lege reprodus mai sus este criticat în interpretarea dată prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 6 din 15 aprilie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 245 din 29 aprilie 2013, prin care a fost admis recursul în interesul legii formulat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție cu privire la interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 221/2009, stabilind că pot fi acordate despăgubiri materiale numai pentru aceleași categorii de bunuri care fac obiectul actelor normative speciale de reparație, respectiv Legea nr. 10/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și Legea nr. 247/2005, cu modificările și completările ulterioare, sub imperiul cărora partea interesată să nu fi obținut deja o reparație.

17. În opinia autorului excepției, textul de lege criticat, în interpretarea arătată, încalcă dispozițiile din Legea fundamentală cuprinse în art. 1 alin. (3) teza întâi potrivit căruia România este stat de drept, art. 1 alin. (4) care consacră principiul separației și echilibrului puterilor în stat, art. 1 alin. (5) care instituie obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 11 privind relația dintre dreptul internațional și dreptul intern, art. 15 referitor la universalitatea drepturilor și a obligațiilor și la principiul neretroactivității legii, art. 16 alin. (1) care statuează cu privire la egalitatea în drepturi, art. 20 — *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, art. 44 — *Dreptul de proprietate privată*, art. 46 — *Dreptul la moștenire* și art. 124 — *Instanțele judecătorești*. Invocă, de asemenea, și prevederile art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind protecția proprietății private, iar din motivarea scrisă a excepției rezultă că își raportează critica și la prevederile art. 21 alin. (1) privind accesul liber la justiție din Constituție.

18. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că a mai analizat constituționalitatea dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 221/2009 în interpretarea dată de Înalta Curte de Casație și Justiție prin Decizia nr. 6 din 15 aprilie 2013, din perspectiva unor critici asemănătoare, iar prin Decizia nr. 534 din 12 decembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 114 din 17 februarie 2014, Decizia nr. 556 din 17 decembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 151 din 28 februarie 2014, Decizia nr. 73 din 11 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 338 din 8 mai 2014, și Decizia nr. 98 din 27 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 346 din 12 mai 2014, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate.

19. Cu acele prilejuri, Curtea a analizat dacă limitarea, prin decizia instanței supreme, a categoriei bunurilor în privința cărora persoanele îndreptățite pot cere și obține despăgubiri prin echivalent, numai la bunurile imobile, în condițiile sintagmei utilizate de legiuitor „*bunuri confiscate*” — fără distincție —, corespunde sau nu coordonatelor constituționale și convenționale invocate, precum și voinței legiuitorului.

20. Astfel, având în vedere expunerea de motive ce a însoțit proiectul de lege ce a devenit Legea nr. 221/2009, Curtea a

observat că legea a avut ca premisă constatarea dificultăților de punere în aplicare a unor acte normative cu caracter reparator, scopul său fiind acela de reglementare a unei proceduri speciale care să urgenteze atingerea obiectivelor urmărite prin acele acte normative și să le imprime eficiență sporită.

21. Așadar, în considerarea suferințelor la care au fost supuși condamnații politici și a curajului lor de a se opune regimului comunist, legiuitorul a urmărit reglementarea unor măsuri reparatorii, mai eficiente, complementare, având în principal caracter moral, care vizează demnitatea persoanelor în cauză și recunoașterea meritelor lor deosebite. Subsecvent, dar tot în scopul recunoașterii meritelor și al compensării cu caracter simbolic a nedreptăților suferite, legiuitorul a prevăzut și acordarea de despăgubiri, în primul rând pentru prejudicii morale, apoi pentru cele materiale.

22. Mai mult, în aceeași expunere de motive a legii criticate la care s-a făcut mai sus referire, în cadrul secțiunii 4 intitulată „Impactul financiar asupra bugetului general consolidat, atât pe termen scurt, pentru anul în curs, cât și pe termen lung (5 ani)”, la pct. 6 denumit „Calculare detaliate privind fundamentarea modificărilor veniturilor și/sau cheltuielilor bugetare”, se arată că „proiectul de lege nu prevede acordarea de drepturi noi, ci doar reafirmă, în vederea asigurării unui cadru normativ coerent, posibilitatea obținerii unor astfel de despăgubiri care puteau fi oricum solicitate în virtutea dreptului de acces la justiție garantat de Codul civil, de Constituția României și de art. 6 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului”.

23. Curtea a constatat, în urma analizării legislației generale și speciale cu caracter reparatoriu, că acestea se raportează la bunuri imobile, preluate prin diverse metode abuzive. Când

legiuitorul a dorit să extindă sfera bunurilor supuse regimului restituirii și la alte bunuri, acest lucru s-a făcut expres și explicit. Curtea a mai arătat că în unele cazuri, expres determinate, bunurile mobile au constituit și acestea obiectul unor legi de reparație, legiuitorul precizând natura, elementele de identificare sau, după caz, enumerând în mod expres și limitativ acele bunuri supuse revendicării. Astfel, de exemplu, Legea nr. 182/2000 privind protejerea patrimoniului cultural național mobil, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 259 din 9 aprilie 2014, prevede, la art. 93, condițiile de restituire a anumitor bunuri culturale mobile. De asemenea, restituirea, în natură sau în echivalent, a regimului metalelor prețioase și pietrelor prețioase în România este reglementată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000 privind regimul metalelor prețioase și pietrelor prețioase în România, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 77 din 29 ianuarie 2004.

24. În consecință, Curtea Constituțională a constatat că o asemenea reglementare care limitează sfera bunurilor supuse restituirii numai la cele imobile nu este contrară art. 44 din Constituție și nici art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție. În același sens, Curtea reține că, în condițiile dreptului comun, există mecanisme juridice și pentru revendicarea bunurilor mobile.

25. Întrucât în cauza de față excepția de neconstituționalitate este motivată folosindu-se argumente similare celor avute în vedere de Curtea Constituțională atunci când s-a pronunțat prin deciziile citate, își menține valabilitatea soluția pronunțată cu acele prilejuri.

26. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Constantin Diamandi în Dosarul nr. 20.896/3/2012 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă și constată că dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, în interpretarea dată prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 6 din 15 aprilie 2013, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a V-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 17 martie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 206

din 31 martie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Codul penal în interpretarea dată prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 14 din 16 iunie 2014

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător

Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Codul penal în interpretarea dată prin Decizia Înaltei Curți de Casație și

Justiție nr. 14 din 16 iunie 2014, excepție ridicată din oficiu în Dosarul nr. 1.576/256/2014 al Tribunalului Constanța — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 803D/2014.

2. Dezbaterile au avut loc în ședința de 17 martie 2015 cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă, și în prezența părții Bogdănel Constantin Moraru și au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când Curtea, având în vedere cererea de întrerupere a deliberărilor pentru o mai bună studiere a problemelor ce formează obiectul cauzei, în temeiul art. 57 și art. 58 din Legea nr. 47/1992, a amânat pronunțarea pentru 31 martie 2015.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

3. Prin Decizia penală nr. 513 din 31 iulie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 1.576/256/2014, **Tribunalul Constanța — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Codul penal în interpretarea dată prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 14 din 16 iunie 2014**, excepție ridicată din oficiu într-o cauză având ca obiect soluționarea unei sesizări cu privire la aplicarea legii penale mai favorabile transmise de comisia prevăzută de Hotărârea Guvernului nr. 836/2013 privind constituirea și atribuțiile comisiilor de evaluare a incidenței aplicării legii penale mai favorabile în cazul persoanelor aflate în executarea pedepselor și măsurilor educative privative de libertate din perspectiva noilor reglementări penale și procesual penale.

4. **În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile legale menționate sunt neconstituționale, întrucât, „prin raportare la împrejurarea că s-a stabilit că pentru astfel de condamnați cărora li s-a reținut anterior dispozițiile art. 320¹ din Codul de procedură penală și s-a redus corespunzător pedeapsa nu s-ar mai ține cont la reverificarea pedepsei, potrivit legii noi, de art. 396 din Codul de procedură penală, prin comparație cu inculpații care, judecați fiind la acest moment, beneficiază de o astfel de prevedere”.**

5. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

6. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.**

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

7. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

8. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 6 alin. (1) din Codul penal referitor la *Aplicarea legii penale mai favorabile după judecarea definitivă a cauzei*, în interpretarea dată prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 14 din 16 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 525 din 15 iulie 2014. Prevederile criticate ale art. 6 alin. (1) din Codul penal au următorul conținut: *„Când după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare și până la executarea completă a pedepsei închisorii sau amenzii a intervenit o lege care prevede o pedeapsă mai ușoară,*

sanctiunea aplicată, dacă depășește maximumul special prevăzut de legea nouă pentru infracțiunea săvârșită, se reduce la acest maxim.”

9. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 referitor la *Egalitatea în drepturi*.

10. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că în cauza dedusă judecării numitul B. C. M. a fost condamnat prin Sentința penală nr. 634 din 25 mai 2012 a Judecătorei Constanța, rămasă definitivă prin Decizia penală nr. 793 din 10 septembrie 2012 a Curții de Apel Constanța, la pedeapsa de **4 ani închisoare**.

11. În critica formulată se arată că, de vreme ce condamnatul a fost sancționat cu pedeapsa de 4 ani închisoare, ar trebui ca în analiza aplicării art. 6 alin. (1) din Codul penal să se țină seama de faptul că, potrivit noii legi, acesta nu poate primi o pedeapsă mai mare de 3 ani și 4 luni, rezultată din maximumul pedepsei de 5 ani prevăzute de actualul Cod penal și reduse cu o treime în acord cu exigențele referitoare la recunoașterea vinovăției. În aceste condiții se arată că, dacă un alt inculpat cercetat pentru o infracțiune identică ar fi judecat sub imperiul legii noi, i s-ar aplica o pedeapsă mai mică față de cea care s-a aplicat condamnatului sub imperiul legii vechi, situație care înfrânge principiul egalității în fața legii care stabilește că la situații identice se aplică soluții identice, data condamnării neavând relevanță.

12. Având în vedere aceste aspecte, Curtea constată că o critică formulată din această perspectivă pune în realitate probleme de interpretare și aplicare a legii, care excedează controlului instanței de contencios constituțional. Cu toate acestea, ținând seama de jurisprudența în materie se poate constata că, în ce privește legea penală mai favorabilă, Curtea a statuat cu valoare de principiu că o normă din Codul penal (în speță raportarea se făcea la art. 5 din Codul penal) este compatibilă cu Legea fundamentală câtă vreme nu permite combinarea prevederilor din legi succesive în stabilirea și aplicarea legii penale mai favorabile (a se vedea Decizia nr. 265 din 6 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 20 mai 2014). Cu acel prilej s-a arătat că legea penală mai favorabilă se determină prin compararea legilor succesive, stabilirea în concret a legii mai favorabile și, în final, aplicarea acesteia în ansamblu, sens în care legile se compară, dar nu se combină. O combinare a dispozițiilor mai favorabile dintre două legi succesive este hibridă și duce la crearea, pe cale judecătorească, a unei a treia legi (*lex tertia*), consecință inadmisibilă, deoarece ar însemna ca organele judiciare să exercite un atribut care nu le revine, intrând în sfera de competență constituțională a legiuitorului (paragrafele 24 și 25). O atare concluzie nu neagă principiul aplicării legii penale mai favorabile care urmează a fi incident, însă nu prin combinarea dispozițiilor din legile penale succesive, pentru că, în caz contrar, s-ar anula voința legiuitorului care are în vedere ansamblul de norme ce au fost integrate organic într-un nou cod și nicidecum dispoziții ori instituții autonome. Altfel spus, în caz de tranziție, judecătorul este ținut de aplicarea legii penale mai favorabile, în ansamblu, fapt justificat prin aceea că nu trebuie să ignore viziunea fie preponderent represivă, așa cum este cazul Codului penal din 1969, fie preponderent preventivă, așa cum este cazul actualului Cod penal. Soluția se impune pentru că nu poate fi încălcată finalitatea urmărită de legiuitor cu ocazia adoptării fiecărui cod în parte, deoarece nu întâmplător cele două coduri, deși fiecare cu o concepție unitară proprie, au viziuni diferite asupra modului în care sunt apărute valorile sociale de către legea penală (paragraful 37).

13. În același sens este și Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 14 din 16 iunie 2014 privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea în principiu a problemei de drept,

respectiv dacă în interpretarea art. 6 alin. (1) din Codul penal în ipoteza în care este vorba despre o hotărâre de condamnare cu aplicarea art. 320¹ din Codul de procedură penală se reduce pedeapsa la maximumul special prevăzut de lege pentru infracțiunea săvârșită, maxim ce se va reduce cu 1/3 ca urmare a judecării cauzei prin aplicarea principiului recunoașterii vinovăției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 525 din 15 iulie 2014, prin care a statuat că „în aplicarea legii penale mai favorabile, după judecarea definitivă a cauzei, potrivit art. 6 alin. (1) din Codul penal, atunci când se compară pedeapsa aplicată cu maximumul special prevăzut de legea nouă, nu se va lua în considerare cauza specială de reducere a pedepsei prevăzută de art. 320¹ alin. 7 din Codul de procedură penală anterior, reținută condamnatului și **valorificată în pedeapsa concretă.**”

14. Această concluzie se fundamentează pe ideea că dispozițiile art. 6 alin. (1) din Codul penal operează cu două noțiuni, și anume *pedeapsă prevăzută de lege și sancțiune aplicată*, care impun aplicarea dispozițiilor referitoare la legea penală mai favorabilă după condamnarea definitivă a inculpatului **numai dacă sancțiunea aplicată depășește maximumul special al pedepsei prevăzute de lege**, fără a se lua în considerare alte cauze de reducere ori de majorare a pedepsei care apar valorificate în sancțiunea deja aplicată. De altfel, art. 6 din Codul penal realizează echilibrul dintre principiul autorității de lucru judecat și aplicarea legii penale mai favorabile în cazul pedepselor definitive, prin necesitatea asigurării efectivității principiului legalității pedepsei (aceasta trebuind să aibă un suport legal atât în momentul pronunțării sale, cât și în cel al executării). De aceea, în acord și cu dispozițiile art. 23 alin. (12) din Constituție referitor la principiul legalității pedepsei, după condamnare nu se pot repune în discuție aspecte legate de reindividualizarea pedepsei, unica rațiune de a fi a aplicării legii penale mai favorabile în acest caz constând în înlăturarea de la executare a acelei părți din sancțiune care depășește maximumul prevăzut de legea nouă.

15. În sfârșit, prin Decizia nr. 379 din 26 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 590 din 7 august 2014, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Codul penal, prilej cu care a statuat că situațiile în care se află anumite categorii de persoane trebuie să difere în esență pentru a se justifica deosebirea de tratament juridic, iar această deosebire de tratament trebuie să se bazeze pe un criteriu obiectiv și

rațional. Această soluție este în concordanță și cu jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului, conform căreia orice diferență de tratament, făcută de stat între indivizi aflați în situații analoge, trebuie să își găsească o justificare obiectivă și rezonabilă.

16. Astfel, Curtea a apreciat că nu poate fi pus semnul egalității între toate persoanele definitiv condamnate, ceea ce ar determina calificarea situației acestora ca fiind identică, deoarece diferența rezidă în aceea că, în cazul unei categorii, sancțiunile aplicate depășesc maximumul special al noii reglementări, nemaigăsindu-și corespondent în noua legislație, situându-ne astfel în ipoteza aplicării obligatorii a legii penale mai favorabile reglementate atât de art. 14 din Codul penal din 1969, cât și de art. 6 din Codul penal actual, pe când în cazul celeilalte categorii sancțiunile aplicate acestora nu depășesc maximumul special cuprins în noua reglementare, ceea ce ar fi putut atrage aplicarea facultativă a legii penale mai favorabile în cazul pedepselor definitive doar sub imperiul art. 15 din Codul penal din 1969, reglementare nepreluată însă în Codul penal actual.

17. De aceea, nu poate fi primită nici comparația făcută de autorul excepției între categoriile de persoane care au săvârșit infracțiuni identice dar au fost condamnate anterior sau după intrarea în vigoare a Codului penal la data de 1 februarie 2014, deoarece cele două categorii de persoane nu se află în aceeași situație juridică, fiind condamnate sub imperiul unor legi diferite în vigoare la momentul pronunțării hotărârii de condamnare.

18. Cu alte cuvinte, dacă, în urma individualizării, un inculpat ar fi fost condamnat pentru o infracțiune la pedeapsa închisorii de 9 ani și în urma aplicării procedurii de recunoaștere a vinovăției ar fi fost sancționat cu 6 ani, atunci, în măsura în care maximumul pedepsei din noua lege este de 5 ani, **sancțiunea aplicată se va reduce la acest maxim**, fără a se ține seama de cauza specială de reducere, pentru că aceasta a fost deja valorificată în pedeapsa concretă. Tot astfel, în situația în care, în urma individualizării, inculpatul ar fi fost condamnat pentru aceeași infracțiune la o pedeapsă de 6 ani și în urma recunoașterii vinovăției ar fi fost sancționat cu 4 ani, atunci sancțiunea aplicată nu mai poate fi redusă, deoarece nu depășește maximumul special de 5 ani prevăzut de legea nouă.

19. Prin urmare, acesta este înțelesul constituțional al dispozițiilor legale criticate, motiv pentru care comparația se va face întotdeauna între **sancțiunea aplicată și maximumul special al pedepsei prevăzute de lege**.

20. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată din oficiu în Dosarul nr. 1.576/256/2014 al Tribunalului Constanța — Secția penală și constată că dispozițiile art. 6 alin. (1) din Codul penal în interpretarea dată prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 14 din 16 iunie 2014 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Constanța — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 31 martie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind trecerea unui imobil-teren din domeniul privat al statului și administrarea Regiei Autonome „Administrarea Patrimoniului Protocolului de Stat” în domeniul public al statului, administrarea Secretariatului de Stat pentru Culte și folosința gratuită a Muftiatului Cultului Musulman din România

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 863 lit. e), art. 867 alin. (1) și art. 874 alin. (1) din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă trecerea unui imobil-teren, având datele de identificare prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre, din domeniul privat al statului și administrarea Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat” în domeniul public al statului și administrarea Secretariatului de Stat pentru Culte.

Art. 2. — Se aprobă darea în folosință gratuită, pe o perioadă de 49 de ani, a imobilului-teren prevăzut la art. 1 către Muftiatul Cultului Musulman din România, în vederea edificării unui complex de clădiri de interes public.

Art. 3. — (1) Predarea-preluarea imobilului-teren transmis potrivit prevederilor art. 1 se face pe bază de protocol încheiat între părțile interesate, în termen de 60 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei hotărâri.

(2) Protocolul prevăzut la alin. (1) va cuprinde și obligațiile ce revin Muftiatului Cultului Musulman din România în legătură cu folosința imobilului-teren transmis.

Art. 4. — Dreptul de folosință gratuită a Muftiatului Cultului Musulman din România asupra imobilului-teren prevăzut la art. 1 încetează dacă Secretariatul de Stat pentru Culte constată că, în termen de 36 de luni de la încheierea protocolului prevăzut la art. 3 alin. (1), nu a fost finalizat complexul de clădiri de interes public prevăzut la art. 2.

Art. 5. — Secretariatul General al Guvernului și Secretariatul de Stat pentru Culte vor asigura includerea imobilului-teren prevăzut la art. 1 în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,
Ion Moraru

Șeful Cancelariei Primului-Ministru,
Vlad Ștefan Stoica

p. Secretarul de stat pentru culte,
Irinel Florinel Frunză

Ministrul finanțelor publice,
Eugen Orlando Teodorovici

București, 27 mai 2015.
Nr. 372.

ANEXĂ

DATELE DE IDENTIFICARE

ale terenului care se transmite din domeniul privat al statului și administrarea Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat” în domeniul public al statului, administrarea Secretariatului de Stat pentru Culte și folosința gratuită a Muftiatului Cultului Musulman din România

Adresa imobilului care se transmite	Persoana juridică din administrarea căreia se transmite imobilul	Persoana juridică în administrarea căreia se transmite imobilul	Persoana juridică în folosința căreia se transmite imobilul	Caracteristicile tehnice ale imobilului
Bd. Expoziției nr. 22—30, sectorul 1, București	Regia Autonomă „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat” CUI 2351555	Secretariatul de Stat pentru Culte CIF 26429279	Muftiatul Cultului Musulman din România CIF 2985358	Teren cu nr. CF 262698, nr. cadastral 262698, în suprafață de 11.295 mp Valoare de inventar: 17.212.608,63 lei

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2015 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	920	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	60	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	550	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	6.600	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	252	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	600		55
8.	Colecția Legislația României	4	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2015 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

